

1

Dışarıda yoğun kar yağıyordu. Sokak sabahtan beri kartopu heveslisi birkaç ocuk dışında insan yz görmemişti. O kadar soğuktu ki, bu havada zorda kalmadıkça kimsenin dışarı çıkmayacağını düşündüğümden kapı çaldığında şaşırmış, karşımda ikinci el eşya aldığını söyleyen, montunun üstü ve beresi karla kaplı adamı görünce daha da afallamıştım.

Televizyonumu elden çıkarmak için birkaç gün önce, bu işlerden anlayan bir arkadaşımı aramış, eski eşya alan birini göndermesini rica etmiştim. İşte şimdi adam üstündeki karı damlatarak evimin içine gir-

miş, soyunup dökünmüş, sıcak bir yere kavuşmanın rehavetiyle oyalanıp duruyordu. Sadece televizyona değil, bütün eve alıcı çıkacakmış gibi gözlerini tek tek eşyaların üzerinde gezdiriyordu.

“Sonra da gelseydiniz olurdu,” dedim, dışarıyı işaret ederek. “Yani o kadar acelesi yoktu.”

Cevap vermeden, eliyle nemli saçlarımı geriye yattırdı. Hayatında ilk defa bir televizyon görüyordu sanki, iyice eğildi ve ekrana yüzünü yaklaştırdı. O anda bir müzik kanalında, dinlemekten insanı kusak hale getiren pop parçalardan biri kim bilir kaçınıcı kez çalıyor, içinde bulunduğumuz durumu gereksiz yere sulandırıyor. Bir süre öylece kaldı. Televizyonu mu inceliyor, yoksa ekrandaki müzik klibine mi takıldı, anlamadım. Tomi gelip ayaklarının dibinde durdu, kafasını kaldırdı, televizyonu götüreceğini anlamış gibi kızgın kızgın miyavladı. Adam televizyon seyretmeyi ciğer yemeye tercih eden bir kedim olduğunu bilmediği için hiç üstüne alınmadı. Tomi de bir süre sonra ciddiye alınmadığını anlayarak olay mahallinden uzaklaştı.

“Yepyeni bu, Evren Bey,” dedi neden sonra. “Üstelik de çok iyi bir televizyon. Neden elden çıkarıyorsunuz ki?”

Tamamı sağdan soldan toplanan ikinci el eşyalarla döşenmiş bir öğrenci evinde yepyeni bir televizyon bulmak onu şaşırtmıştı. Neden elden çıkardığını

belirtmeden önce, böyle üstün özellikli bir televizyona sahip olma nedenimi açıklamam gerektiğini düşündüm.

“Ben bir sinefilim,” dedim.

Başını kaşdı, dağılan saçlarını tekrar geriye yattırmaya çalıştı. Bir türlü söz dinlemeyen saçları, kolları sert bir fırçayı andırıyordu. Bir an, banyoya gidip, aylardır ortalarda olmayan ev arkadaşım Serdar’ın saçlarını dana yalamış kıvamına sokmak için boca ettiği jöle kavanozlarından birini getirmek geçti içimden. Belki böylece, saçlarıyla ilgilenmeyi bırakıp bir an önce şu televizyondan kurtulmamı sağlardı.

“Anlamadım, ne filsiniz?”

Dudaklarının arasında bir iğne varmış gibi ağzını tam kapamadan konuşuyor, lafı geveleyip duruyordu. Sabırla açıklamaya çalıştım.

“Sinema manyağyım yani anlayacağımız. Kaliteli görüntü izleyebilmek için vaktiyle bütün paramı bu televizyona yatırmıştım.”

Televizyonun arkasını çevirmiş gözden geçiriyordu. İnce uzun bir adam olmasına rağmen, vücuduna göre büyükçe bir göbeği vardı. Giydiği dar kazak yüzünden, her hareketinde, hatta her nefes alıp verişinde bu kıllı et yığını, pantolon kemerini aşır fırlıyordu.

“İyi ya işte, neden satıyorsunuz o zaman?”

Belli ki televizyonda bir arıza olduğunu, yoksa

böyle bir aleti satmak için aptal olmam gerektiğini düşünüyordu. En azından, bunu bir koz olarak kullanıp fiyatı düşürecekti.

“Pek fazla bir şey veremem,” dedi. “Yazık yani, televizyonsuz kaldığınıza değmez.”

Cevap vermediğimi görünce, utanırmış gibi sesini alçalttı.

“Paraya sıkıştıysanız hani...”

Bunu öyle bir söyledi ki, evet desem, gönlünden ne koparsa cebinden çıkarıp avucuma sıkıştırarak ve televizyonu da almadan çekip gidecekti sanki.

“Hayır,” dedim. Sesim sertlikten çok, bir çeşit duygusuzluk barındırıyordu. “Yani para için değil.”

Daha fazla açıklama yapmayı gereksiz buldum. Hem zaten ona neydi ki?

“Uzatmayalım,” dedim. “Alıyor musunuz, almıyor musunuz?”

Elini cebine soktu ve ciddiyetle öksürdü. Boğazını temizlerken, zaten uzun olan çenesi iyice öne çıktı. Gözlerinden şeytani bir ışıltı geçer gibi oldu. Bu haliyle, *The Cable Guy* filmindeki baş belası Chip’e benziyordu. Lanet bir Jim Carrey karikatürü.

Hemen aklımdan bu düşünceyi kovmaya çalıştım. Perdeleri iyice açılmış balkon camından, dışarıda yağmakta olan kara baktım. İnce bir pus saplanmıştı havaya. Balkonun köşesindeki, ne zamandır bir kertenkelenin istilasına uğramış boş kırlangıç yuvasını düşündüm. Şermin’i, Birol Bey’i ve diğerlerini. Onlara gerçekte ne olduğunu. Ve daha başka şeyleri.

Korkudan nefesim hızlandı. Neredeyse kapıyı açıp balkona atacaktım kendimi. Bir kez daha, açığı kızı ve kıllı o göbeğe baktım. Burada patlarsa, bu kadar büyük bir şeyden evin içine saçılacak bütün o iğrençliği temizlemem günler, hatta haftalar sürebilirdi. Kendimi, elimde plastik bir kovayla yerden, üstü kıllı et parçalarını toplarken hayal ettim. Bunu düşününce midem altüst oldu ve lafını bitirmesini beklemedim artık.

“Uzatmayalım,” dedim. “Kaç lira verirsen ver, razıyım. Neden şu lanet aleti alıp bir an önce gitmiyorsun? Çok işim var, evden çıkmam gerek.”

Lanet ve alet sözcüklerinin uyumuna kapılarak konuşmayı uzatabilir, birkaç afili ve uyaklı kelime daha ekleyebilirdim ama aniden, insan icadı her alette sahiden de bir lanet olabileceği fikrine sıçradı beynim. Tam da bu düşünceyi felsefi boyuta taşıyarak, yaşadığım şeylere bir açıklama bulmaya çalışacakken, adamın sesiyle kendime geldim.

“Sinemayı sevdiğin belli,” dedi. “Tıpkı filmlerdeki gibi konuştu!”

Birdenbire senli benli olmuşuk. Bundan cesaret alarak aynı küstahlıkla devam etti.

“Biliyor musun, sinirlendiğinde burun deliklerinin genişliyor?”

Gerçekten de zor nefes alıyordum. Ellerimi belime koyarak hafifçe öne eğildim ve nefesimi toparlamaya çalıştım. Başka şey düşün, diyordum içimden kendi kendime. Ne bileyim işte, dışarıdaki havayı, akşam yemeğinde ne yiyeceğini ya da Tomi'nin mamasının bittiğini. Yeter ki, bu aptal herifin kime benzediğini düşünme.

O artık televizyonu bırakmış, benimle ilgilenmeye başlamıştı. Sanki beni inceleyip bana bir değer biçecek, televizyon yerine ikinci el bir insanı alıp buradan gidecekti. Ne güzel olurdu aslında. Keşke arızalı insanları alıp götüren ve onardıktan sonra tekrar kullanıma sokan böyle bir yer olsaydı.

Hâlâ beni inceliyordu. Dışarıda döne döne yağan kara göz atıp omuz silkti.

“Bu sık sık oluyor mu?”

“Ne oluyor mu?”

Biraz daha düzelmiştim şimdi. Jim Carrey'yi bir kenara bırakıp ikinci el insan dükkânını hayal etmem işe yaramıştı. Yüzüne bakmadan konuşursam, onu bir daha birine benzetmem de söz konusu olmaz ve bu işi bir an önce atlatabilirdik belki. Ama anlaşılan, adamın buradan kolay kolay gitmeye niyeti yoktu.

“Yani, böyle nefes alamazmış gibi hissettiğin?” Pantolonunun cebinde duran sağ elini çıkardı ve işaretparmağını ağzına soktu. “Parmağınla dilinin üstüne böyle iyice bastır. İyi gelir.”

Yüzünde iyilik yapmak isteyen bir adamın masumiyeti vardı. Yine de o an içimden, o parmağı yerinden koparıp, ne zamandır yapmaktan çekindiğim şeyi yapmak, dışarıdaki kırlangıç yuvasının deliğine sokmak, o sinsî ve istilacı kertenkeleyi iyice ezmek geldi. Sanki bütün bunların sorumlusu oydu. Bunun yerine, kapıyı açtım ve ensesinden tutup adamı daire kapısının dışına ittim. Ardından, kendimi kanepeye bıraktım. Adamın uzun kalın parmağının görüntüsü hâlâ gözümün önündeydi.

Adımlarını benimkilere uydurmuş Tomi'yle televizyonun karşısında bir ileri bir geri yürümeye başladım. Tomi, adamın gitmesine ve televizyonun kalmasına duyduğu memnuniyeti bacaklarıma sürünerek belli etmeye çalışıyordu. Mama kabını ağzına kadar doldurdum ve akşam yemeğinde ikimizi de ödüllendirmek adına bolonez soslu spagetti yapmaya karar verdim.

Bir süre mutfakta oyalandım. Kendime koyu bir kahve hazırladım, balkona çıkıp bir sigara yaktım. Tam, adamı da Jim Carrey'yi de unutup salondaki kanepede biraz kestirmek üzere içeri girmiştim ki, adamın sandalyenin arkasına astığı montu gördüm. Eriyen karlar parkenin üstünde küçük bir gölet oluşturmuştu. Kapı dışarı edilince, paltoyu geri almak için bile olsa zırdeli bir herifin zilini yeniden çalmaya korkmuş, bu soğukta televizyonu alamadan, üstü-